

ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ประจำปี 2567

โดย IMD World Competitiveness Center

ภาพรวมผลการจัดอันดับระดับโลก

ในปี 2567 IMD World Competitiveness Center ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ได้ทำการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ 67 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก* โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร ณ ไตรมาสแรก ปี 2567 และข้อมูลเชิงประจักษ์ (Hard data) ปี 2567 ซึ่งยังคงจัดอันดับโดยประเมินเขตเศรษฐกิจต่าง ๆ ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) 2) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) 3) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และ 4) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)

*หมายเหตุ: ในปี 2567 นี้ มีเขตเศรษฐกิจที่เข้าร่วมการจัดอันดับเพิ่มเติม 3 เขตเศรษฐกิจจากปีที่แล้ว ได้แก่ กานา ไนจีเรีย และเปอร์โตริโก

ภาพรวมของผลการจัดอันดับในปี 2567 นี้ พบว่าเขตเศรษฐกิจที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงได้ในอนาคต จะต้องมียุทธศาสตร์ในการคาดการณ์และปรับตัวได้เร็ว ในโลกที่มีบริบทของการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา พร้อมกับสร้างมูลค่าและความเป็นอยู่ที่ดีให้แก่ประชาชนได้ ซึ่งจะส่งผลให้เขตเศรษฐกิจสามารถเติบโตและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน (Sustainable) อย่างไรก็ตาม ความท้าทายหลักของโลกในปีนี้และอนาคต คือการเปลี่ยนผ่านไปสู่ เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ (Low-carbon) และระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular economy) การให้ความสำคัญและส่งเสริมความร่วมมือกับเขตเศรษฐกิจที่เป็นตลาดเกิดใหม่ (Emerging markets) ในเศรษฐกิจโลก รวมถึงการทำ Digital Transformation

ทั้งนี้ 3 แนวโน้มสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อธุรกิจในปี 2567 จากผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้บริหาร (Executive Opinion Survey – EOS) ได้แก่ การนำ AI มาใช้ (AI adoption) ร้อยละ 55.1 ความเสี่ยงของภาวะเศรษฐกิจถดถอยทั่วโลก (The risk of a global economic slowdown) ร้อยละ 52 และความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ (Geopolitical conflicts) ร้อยละ 36.1 แต่ความท้าทายขององค์กรปัจจุบัน คือ จะทำอย่างไรที่จะสามารถนำระบบ AI มาใช้อย่างถูกต้องในการพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กรได้ โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อการทำงานและผลผลิตขององค์กร ยิ่งไปกว่านั้น คือการให้ความสำคัญกับความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อม (Environment risks) ที่กำลังส่งผลกระทบต่อทุกภาคส่วน แต่ผลสำรวจกลับอยู่ในอันดับท้าย ๆ

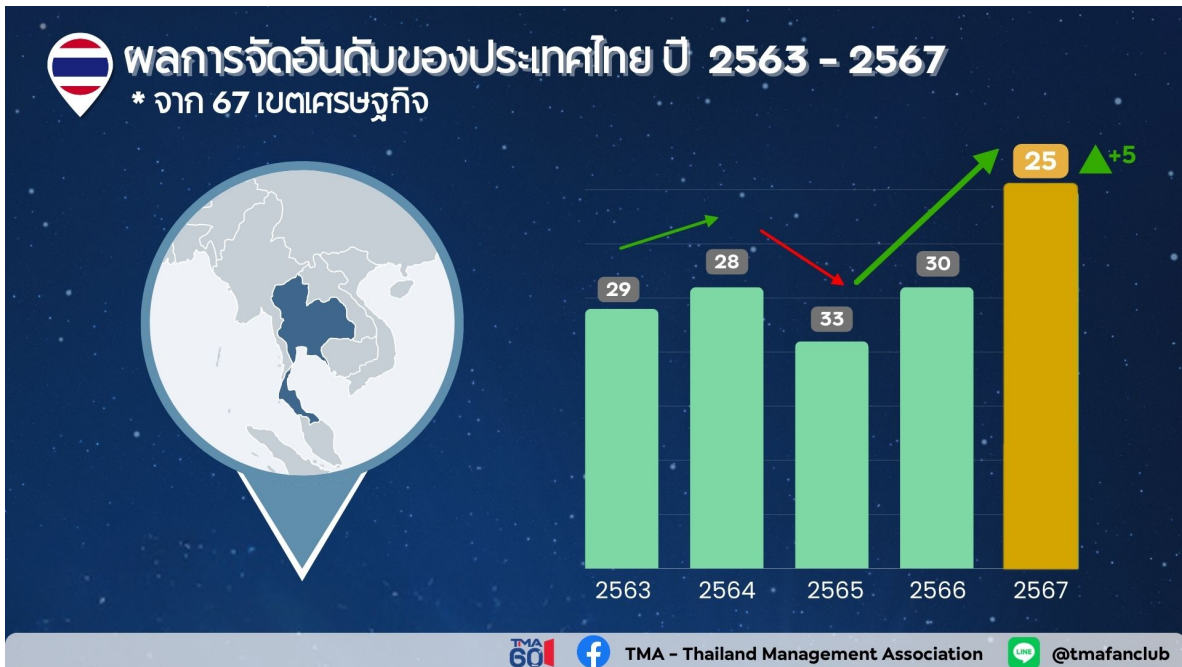
ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ประจำปี 2567 สิงคโปร์สามารถกลับมาเป็นเขตเศรษฐกิจที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงสุด จาก 67 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก จากความแข็งแกร่งของภาคเอกชนและภาครัฐ ในปัจจัยประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) สวิตเซอร์แลนด์ อันดับ 2 ในปีนี้ ขยับขึ้นมาเล็กน้อย 1 อันดับจากปีที่แล้ว จากการพัฒนาด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) และประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) รวมถึงการที่ยังคงสามารถรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันสูงสุดในด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) อันดับ 3 เดนมาร์ก ร่วงลงเล็กน้อย 2 อันดับจากปีที่แล้ว สืบเนื่องจากปัจจัยสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ที่มีอันดับลดลง

นอกจากนั้น เป็นที่น่าสนใจว่า เขตเศรษฐกิจที่ได้รับการจัดอยู่ในกลุ่มที่มีอันดับสูงสุด 10 อันดับแรก ในปี 2567 ส่วนใหญ่ยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจขนาดเล็ก (Smaller Economies) เช่นเดียวกับปีก่อน แสดงให้เห็นว่าขนาดของเศรษฐกิจไม่มีผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเขตเศรษฐกิจขนาดเล็กแต่ก็สามารถ

แข่งขันกับเขตเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่กว่าได้ ทั้งนี้ เขตเศรษฐกิจอื่น ๆ ที่ได้รับการจัดอันดับในอันดับ 4-10 ตามลำดับ ในปี 2567 ได้แก่ อันดับ 4 ไอร์แลนด์ ซึ่งลดลงจากอันดับ 2 ในปีที่แล้ว อันดับ 5 ฮองกง อันดับ 6 สวีเดน ที่ต่างขยับขึ้น 2 อันดับจากปี 2566 อันดับ 7 สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ดีขึ้น 3 อันดับจากปีก่อน อันดับ 8 ไต้หวัน ที่อันดับลดลง 2 อันดับ อันดับ 9 เนเธอร์แลนด์ ลดลง 4 อันดับจากปีที่แล้ว และอันดับ 10 นอร์เวย์ ที่อันดับดีขึ้น 4 อันดับจากปีก่อน

ที่น่าสนใจคือ เขตเศรษฐกิจที่เป็นตลาดเกิดใหม่ (Emerging markets) มีการพัฒนาศักยภาพในด้านนวัตกรรม (Innovation) Digitalization และความหลากหลายในการลงทุน (Diversification) อย่างมาก จนเกือบจะเทียบเท่ากับเขตเศรษฐกิจที่พัฒนาแล้ว โดยจะเห็นได้ว่า เขตเศรษฐกิจ เช่น จีน อินเดีย บราซิล อินโดนีเซีย และตุรกี มีการเติบโตและพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในทศวรรษที่ผ่านมา และเป็นผู้เล่นสำคัญในด้านการค้า (Trade) การลงทุน (Investment) นวัตกรรม (Innovation) และภูมิรัฐศาสตร์ (Geopolitics) ในขณะที่ มาเลเซีย (Malaysia) ไทย (Thailand) และชิลี (Chile) นั้น มีการพัฒนาเล็กน้อย ซึ่งเขตเศรษฐกิจเหล่านี้ ยังคงมีโอกาสนใหม่ (New opportunities) และตลาด สำหรับธุรกิจและผู้บริโภคอยู่ รวมถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอนใหม่ ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ด้วย โดยหน่วยงานรัฐและธุรกิจทั่วโลกที่สนใจในตลาดเหล่านี้ ควรจะต้องทำความเข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรม (Cultural) และสภาพแวดล้อมด้านกฎหมายและสถาบัน (Institutional and regulatory environment) ของเขตเศรษฐกิจเหล่านี้ โดยยังคงยึดถือไว้ซึ่งคุณภาพและมาตรฐานระดับโลกและความยั่งยืน

ผลการจัดอันดับของไทย

ปี 2567 ในภาพรวม ไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันอยู่ที่อันดับ 25 จาก 67 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก ปรับดีขึ้น 5 อันดับจากอันดับที่ 30 ในปีที่แล้ว อย่างไรก็ตาม ไทยมีผลคะแนนสุทธิลดลงจาก 74.54 มาอยู่ที่ 72.51 ในปีนี้ ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับเขตเศรษฐกิจอื่น ๆ ส่วนใหญ่ที่ในปีนี้มีภาพรวมผลคะแนนสุทธิลดลง

เมื่อพิจารณาปัจจัย 4 ด้านที่ใช้ในการจัดอันดับ ไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันดีขึ้นจากปีที่แล้วใน 2 ด้าน คือสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) และประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) โดยด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) มีอันดับดีขึ้นมากที่สุดถึง 11 อันดับ ตามมาด้วยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ที่ขยับอันดับดีขึ้น 3 อันดับ ในขณะที่ ด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government efficiency) และด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอันดับจากปีที่แล้ว โดยมีประเด็นสำคัญในแต่ละด้าน ดังนี้

- ด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance): ภาพรวมอันดับดีขึ้นจากปี 2566 ถึง 11 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 5 ในปี 2567 สาเหตุหลักจากปัจจัยย่อยการค้าระหว่างประเทศ (International Trade) ที่ไทยอันดับดีขึ้นจากปีก่อนถึง 23 อันดับ จากอันดับ 29 ในปี 2566 มาอยู่ที่อันดับ 6 จากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นอย่างมากของตัวชี้วัด 1.2.25 Tourism receipts ตัวชี้วัด 1.2.02 Current account balance ตัวชี้วัด 1.2.12 Exports of commercial services (\$bn) และตัวชี้วัด 1.2.13 Exports of commercial services (%) **ระดับราคาและค่าครองชีพ (Prices)** ที่ไทยอันดับดีขึ้นจากปีก่อนถึง 10 อันดับ จากอันดับ 27 จากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของตัวชี้วัด 1.5.01 Consumer price inflation และ**เศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy)** อันดับดีขึ้นจากปีก่อน 5 อันดับ จากอันดับที่ 44 ในปีที่แล้ว มาอยู่ที่อันดับ 39 โดยในปีนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็งภายใต้ปัจจัยด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ได้แก่ ตัวชี้วัด 1.4.07 Unemployment rate อันดับ 2 ตัวชี้วัด 1.5.01 Consumer price inflation อันดับ 3 ตัวชี้วัด 1.4.08 Long-term unemployment อันดับ 4 ตัวชี้วัด 1.4.09 Youth employment อันดับ 5 และตัวชี้วัด 1.4.02 Employment (%) อันดับ 5
- ด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency): ภาพรวมอันดับไม่มีการเปลี่ยนแปลง อันดับจากปีที่แล้ว โดยปัจจัยย่อยที่มีอันดับดีขึ้น คือการคลังภาครัฐ (Public Finance) ปรับอันดับดีขึ้นเล็กน้อยจากปีที่แล้ว 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 22 ปัจจัยย่อยที่มีอันดับคงที่ 2 ปัจจัยย่อยคือ นโยบายภาษี (Tax Policy) อันดับ 8 และกรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) อันดับ 47 และปัจจัยย่อยที่มีอันดับลดลงจากปีที่แล้ว 2 ปัจจัยย่อยคือ กรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) ลดลง 5 อันดับ จากอันดับ 34 มาอยู่ที่อันดับ

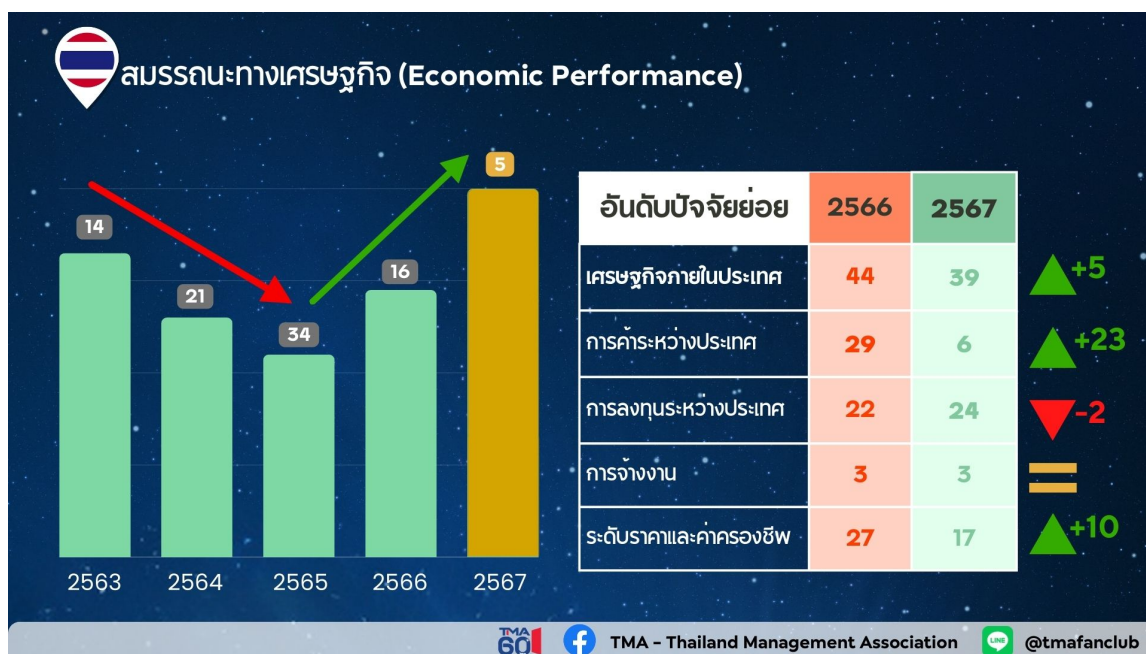
39 และกฎหมายธุรกิจ (Business Legislation) ลดลง 8 อันดับ จากอันดับ 31 มาอยู่ที่อันดับ 39 โดยตัวชี้วัดภายใต้ปัจจัยนี้ที่มีมูลค่าที่ดีขึ้นจากปีก่อนอย่างมากคือ ตัวชี้วัด 2.3.08 Exchange rate stability และตัวชี้วัด 2.1.02 Government budget surplus/deficit (%) ทั้งนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็งภายใต้ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ได้แก่ ตัวชี้วัด 2.3.08 Exchange rate stability อันดับ 5 และตัวชี้วัด 2.2.09 Employer social security tax rate อันดับ 9

- ด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency): ภาพรวมปรับอันดับดีขึ้นจากปี 2566 เล็กน้อย 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 20 ในปี 2567 สาเหตุหลักจากปัจจัยย่อยการบริหารจัดการ (Management Practices) ที่ไทยอันดับดีขึ้นจากปีก่อนถึง 7 อันดับ จากอันดับ 22 ในปี 2566 มาอยู่ที่อันดับ 15 และทัศนคติและค่านิยม (Attitudes & Values) ที่ไทยอันดับดีขึ้นจากปีก่อนเล็กน้อย 1 อันดับ จากอันดับ 19 มาอยู่ที่อันดับ 18 โดยในปีนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็งภายใต้ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ได้แก่ ตัวชี้วัด 3.4.14 Total early-stage entrepreneurial activity อันดับ 4 ตัวชี้วัด 3.2.13 Labor force (%) อันดับ 5 ตัวชี้วัด 3.2.15 Labor force – long-term growth อันดับ 7 ตัวชี้วัด 3.4.08 Customer satisfaction อันดับ 8 และตัวชี้วัด 3.5.03 National culture อันดับ 9
- ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure): ภาพรวมอันดับไม่มีการเปลี่ยนแปลงอันดับจากปีที่แล้ว โดยไม่มีปัจจัยย่อยที่มีอันดับดีขึ้นจากปีที่แล้ว ในขณะที่ มีปัจจัยย่อยที่มีอันดับคงที่ 2 ปัจจัยย่อยคือ โครงสร้างด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) อันดับ 25 และการศึกษา (Education) อันดับ 54 และปัจจัยย่อยที่มีอันดับลดลงจากปีที่แล้ว 3 ปัจจัยย่อยคือ สาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) ลดลง 1 อันดับ จากอันดับ 22 มาอยู่ที่อันดับ 23 โครงสร้างด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) ลดลง 1 อันดับ จากอันดับ 39 มาอยู่ที่อันดับ 40 และสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) ลดลง 2 อันดับ จากอันดับ 53 มาอยู่ที่อันดับ 55 โดยตัวชี้วัดภายใต้ปัจจัยนี้ที่มีมูลค่าที่ดีขึ้นจากปีก่อนคือ ตัวชี้วัด 4.1.07 Population – growth ตัวชี้วัด 4.5.12 Students who are not low

achievers – PISA และตัวชี้วัด 4.5.01 Total public expenditure on education ทั้งนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็งภายใต้ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ได้แก่ ตัวชี้วัด 4.2.08 Internet bandwidth อันดับ 8 และตัวชี้วัด 4.2.01 Investment in Telecommunications อันดับ 8

มีรายละเอียดของผลการจัดอันดับในแต่ละปัจจัย ดังนี้

สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance)

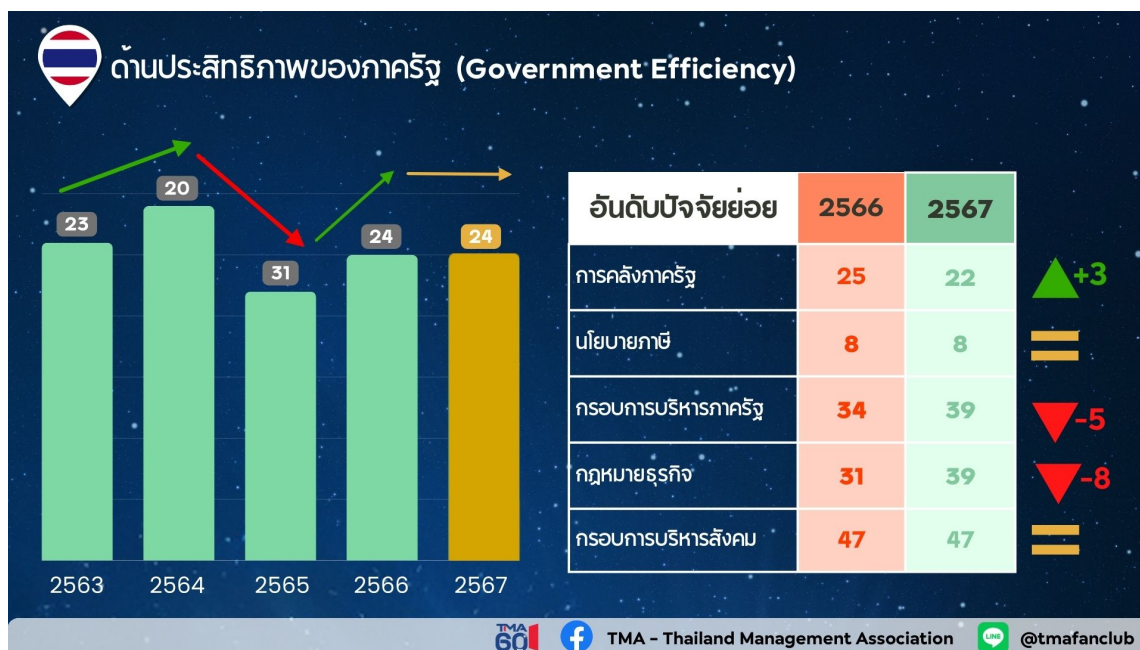

ในปี 2567 สำหรับปัจจัยด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจของไทย ด้านการจ้างงาน (Employment) และการค้าระหว่างประเทศ (International trade) ไทยอยู่ในอันดับที่ตีมากใน 10 เขตเศรษฐกิจแรกของโลก แต่ด้านเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic economy) แม้จะมีอันดับดีขึ้นในปีนี้ แต่อันดับยังคงต่ำจากอัตราการเติบโตของการใช้จ่ายภาครัฐที่ลดลง (Government consumption expenditure - real growth) อย่างไรก็ตาม ในภาพรวม ไทยมีพัฒนาการของการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยในปีปัจจุบันอย่างมากจากปีก่อน ถึง 11 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 5 จากอันดับที่ตีขึ้นของ 3 ปัจจัยย่อย ได้แก่ การค้าระหว่างประเทศ (International Trade) ที่อันดับตีขึ้น 23 อันดับจากปีก่อนมาอยู่ที่อันดับ 6 ระดับราคาและค่าครองชีพ (Prices) ที่อันดับตีขึ้นจากปีก่อน 10 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 17 และเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy) ที่อันดับตีขึ้น 5 อันดับ

จากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 39 ในปีนี้ ในขณะที่ ปัจจัยย่อยการจ้างงาน (Employment) มีอันดับไม่เปลี่ยนแปลง จากปีที่แล้ว ส่วนการลงทุนระหว่างประเทศ (International Investment) อันดับลดลงจากปีก่อนเล็กน้อย 2 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 24

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ส่วนใหญ่จะเป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับการจ้างงาน ได้แก่ ตัวชี้วัด 1.4.07 Unemployment rate อันดับ 2 ตัวชี้วัด 1.5.01 Consumer price inflation อันดับ 3 ตัวชี้วัด 1.4.08 Long-term unemployment อันดับ 4 ตัวชี้วัด 1.4.09 Youth employment อันดับ 5 และ ตัวชี้วัด 1.4.02 Employment (%) อันดับ 5 ในขณะที่ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 1.1.20 GDP per capita อันดับ 56 และตัวชี้วัด Terms of trade index อันดับ 56

ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency)

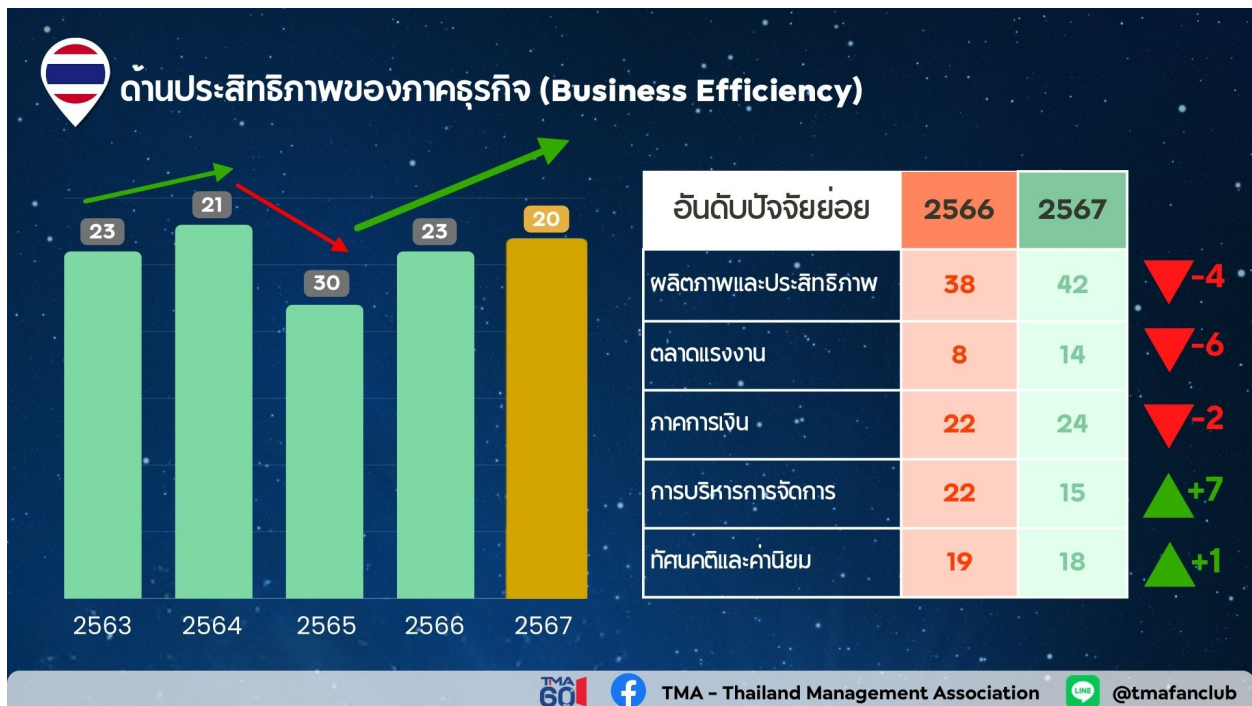

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ ด้านนโยบายภาษี (Tax policy) ของไทยถูกจัดอันดับอยู่ใน 10 เขตเศรษฐกิจแรกของโลก แม้จะมีอันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน แต่ด้านกรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) ยังคงมีอันดับต่ำและไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้ว โดยในภาพรวมปัจจัยนี้ มีอันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้วในอันดับที่ 24 ซึ่งปัจจัยย่อยที่มีอันดับดีขึ้นมีเพียงปัจจัยเดียว ได้แก่ การคลังภาครัฐ (Public Finance)

ที่อันดับดีขึ้น 3 อันดับจากปีที่แล้ว มาอยู่ที่อันดับ 22 และมี 2 ปัจจัยย่อยที่อันดับคงที่จากปีก่อน คือ นโยบายภาษี (Tax Policy) อันดับ 8 และกรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) อันดับ 47 ในส่วนของปัจจัยย่อยที่มีอันดับลดลง ได้แก่ กรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) ลดลง 5 อันดับ จากอันดับ 34 มาอยู่ที่อันดับ 39 และกฎหมายธุรกิจ (Business Legislation) ลดลง 8 อันดับ จากอันดับ 31 มาอยู่ที่อันดับ 39

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 2.3.08 Exchange rate stability อันดับ 5 และตัวชี้วัด 2.2.09 Employer social security tax rate อันดับ 9 ส่วนตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 2.4.19 Redundancy costs อันดับ 63 และตัวชี้วัด 2.5.15 Disposable income อันดับ 54

ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency)

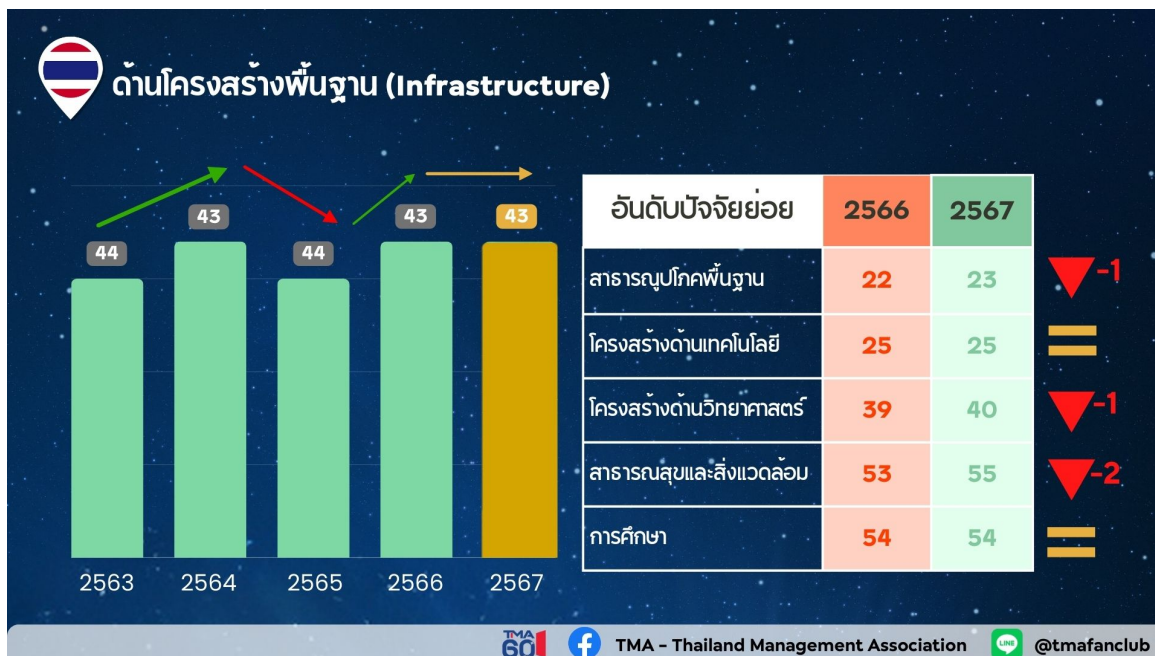

ในปี 2567 ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ ตลาดแรงงาน (Labor Market) นับเป็นปัจจัยที่ไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง แม้ในปีนี้จะมียันดับลดลงจากอัตราการเติบโตของกำลังแรงงาน (Labor force growth) ที่ต่ำลงจากปีก่อน นอกจากนี้ ผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency) ยังคงเป็น

จุดอ่อนของไทย เพราะมีอันดับค่อนข้างต่ำเรื่อยมา ทั้งนี้ ในภาพรวมปัจจุบัน มีพัฒนาการของการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยเล็กน้อยจากปีก่อน 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 20 จากอันดับที่ดีขึ้นของ 2 ปัจจัยย่อย ได้แก่ การบริหารจัดการ (Management Practices) อันดับดีขึ้น 7 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 15 และทัศนคติและค่านิยม (Attitudes & Values) ที่อันดับดีขึ้น 1 อันดับจากปีก่อนมาอยู่ที่อันดับ 18 ในขณะที่ อีก 3 ปัจจัยย่อย มีอันดับลดลง กล่าวคือ ผลผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency) ที่อันดับลดลง 4 อันดับจากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 42 ตลาดแรงงาน (Labor Market) อันดับลดลง 6 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 14 ในปีนี้ และภาคการเงิน (Finance) ที่มีอันดับลดลงเล็กน้อย 2 อันดับจากปีที่แล้ว มาอยู่ที่อันดับ 24

ทั้งนี้ สำหรับปัจจุบันนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 3.4.14 Total early-stage entrepreneurial activity อันดับ 4 ตัวชี้วัด 3.2.13 Labor force (%) อันดับ 5 ตัวชี้วัด 3.2.15 Labor force – long-term growth อันดับ 7 ตัวชี้วัด 3.4.08 Customer satisfaction อันดับ 8 และตัวชี้วัด 3.5.03 National culture อันดับ 9 ในขณะที่ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ยังคงเป็นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตภาพและประสิทธิภาพ ได้แก่ ตัวชี้วัด 3.1.03 Labor productivity (PPP) อันดับ 58 และตัวชี้วัด 3.1.01 Overall productivity (PPP) อันดับ 58

โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)

ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐาน ด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) และโครงสร้างด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) ของไทยอยู่ในอันดับค่อนข้างดี ถึงแม้ว่าในปีนี้มีอันดับลดลงเล็กน้อยและคงที่ ตามลำดับ แต่ในด้านการศึกษา สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม และวิทยาศาสตร์ ยังอยู่ในอันดับต่ำ จากผลสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (Executive Opinion Survey – EOS) ในประเด็นโครงสร้างพื้นฐานด้านสุขภาพ (Health Infrastructure) และคุณภาพชีวิต (Quality of life) ที่อันดับลดลงจากปีก่อนค่อนข้างมาก ทั้งนี้ ภาพรวมของปัจจัย มีอันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปี 2567 โดยยังคงอยู่ในอันดับที่ 43 โดย 2 ปัจจัยย่อยที่มีอันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้ว คือ โครงสร้างด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) อันดับ 25 และการศึกษา (Education) อันดับ 54 ในขณะที่ 3 ปัจจัยย่อยที่เหลือมีอันดับลดลงจากปีก่อนทั้งหมด ได้แก่ สาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) และโครงสร้างด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) ที่ต่างอันดับลดลง 1 อันดับจากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 23 และอันดับ 40 ตามลำดับ และสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) ที่อันดับลดลง 2 อันดับจากปี 2566 มาอยู่ที่อันดับ 55

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 4.2.08 Internet bandwidth อันดับ 8 และตัวชี้วัด 4.2.01 Investment in Telecommunications อันดับ 8 ส่วนตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 4.2.16 ICT service exports อันดับ 63 ตัวชี้วัด 4.5.05 Pupil-teacher ratio (secondary education) และตัวชี้วัด 4.4.12 Energy intensity ที่ต่างก็อยู่ในอันดับ 61

ไทยกับเขตเศรษฐกิจในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน (ASEAN)

จากเขตเศรษฐกิจในสมาชิกประชาคมอาเซียนรวม 10 เขตเศรษฐกิจ ยังคงมีเพียง 5 เขตเศรษฐกิจ คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ ที่ได้รับการจัดอันดับโดย IMD ซึ่งเขตเศรษฐกิจที่มีอันดับความสามารถในการแข่งขันสูงสุดของอาเซียนในปี 2567 ยังคงเป็นสิงคโปร์ อันดับ 1 และเป็นที่น่าสนใจว่าทั้งไทยและอินโดนีเซีย ต่างสามารถพัฒนาอันดับขีดความสามารถขึ้นมาสูงกว่ามาเลเซียในปีนี้ โดยไทยได้รับการจัดอันดับที่ 25 และอินโดนีเซียที่อันดับ 27 ในปีนี้ ตามมาด้วยมาเลเซีย อันดับ 34 และฟิลิปปินส์ อันดับ 52 ตามลำดับ

ทั้งนี้ ในปี 2567 เขตเศรษฐกิจอย่างอินโดนีเซีย มีการเติบโตและพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในทศวรรษที่ผ่านมา จากความน่าสนใจด้านพลวัตของเศรษฐกิจ (Dynamism of the economy) ความสามารถในการแข่งขันด้านต้นทุน (Cost competitiveness) และความมั่นคงทางการเมือง (Policy stability & predictability) ในขณะที่ มาเลเซีย (Malaysia) และไทย (Thailand) นั้น มีการพัฒนาเล็กน้อยซึ่งเขตเศรษฐกิจเหล่านี้ ยังคงมีโอกาสใหม่ (New opportunities) และตลาด สำหรับธุรกิจและผู้บริโภคอยู่ โดยอินโดนีเซียมีอันดับดีขึ้นมากที่สุดถึง 7 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 27 ในปีนี้ จากปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ที่มีอันดับดีขึ้นถึง 8 อันดับ 6 อันดับ และ 5 อันดับจากปีก่อน โดยสำหรับด้านประสิทธิภาพของภาครัฐของอินโดนีเซีย เป็นผลจากการปรับอันดับดีขึ้นถึง 14 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 25 ของปัจจัยย่อยด้านกรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) จากพัฒนาการของตัวชี้วัด 2.3.08 Exchange rate stability ตัวชี้วัด 2.3.13 Bribery and corruption ตัวชี้วัด 2.3.02 Cost of capital และตัวชี้วัด 2.3.12 Bureaucracy 1.1.14 Real GDP growth และตัวชี้วัด 1.1.15 Real GDP growth per capita ตามมาด้วยไทย ขยับอันดับดีขึ้นถึง 5 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 27 และสิงคโปร์ที่ดีขึ้น 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 1 ในขณะที่ ฟิลิปปินส์ อันดับไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้ว โดยมาเลเซีย เป็นเพียงเขตเศรษฐกิจเดียวที่อันดับลดลงจากปีที่แล้วถึง 7 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 34

ผลการจัดอันดับ ปี 2567 (ASEAN)

เขตเศรษฐกิจ	ภาพรวม	สมรรถนะทางเศรษฐกิจ	ประสิทธิภาพของภาครัฐ	ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ	โครงสร้างพื้นฐาน
สิงคโปร์	1	3	2	2	4
ไทย	25	5	24	20	43
อินโดนีเซีย	27	24	23	14	52
มาเลเซีย	34	08	33	40	35
ฟิlippินส์	52	40	49	43	61

เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัยจะเห็นได้ว่าสิงคโปร์ ยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจที่มีอันดับทั้งอันดับภาพรวม และอันดับของปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) สูงที่สุดในเขตเศรษฐกิจกลุ่มภูมิภาคอาเซียน (ASEAN) ที่ได้รับการจัดอันดับ ในขณะที่ด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) อินโดนีเซีย เป็นรองเพียงแค่สิงคโปร์เท่านั้น ส่วนไทยมีเพียงด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ที่ยังสามารถมีศักยภาพเหนือทั้งมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ทั้งนี้ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ยังคงเป็นประเด็นเดิม ที่ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญและเร่งพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเรื่องสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) และการศึกษา (Education) ที่แทบไม่มีการพัฒนาดีขึ้นจากปีก่อนเลย

บทสรุป

ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน ปี 2567 โดย IMD พบว่า ส่วนใหญ่ยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจขนาดเล็ก (Smaller Economies) เช่นเดียวกับปีก่อน แสดงให้เห็นว่าขนาดของเศรษฐกิจไม่มีผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเขตเศรษฐกิจขนาดเล็กแต่ก็สามารถแข่งขันกับเขตเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่กว่าได้ ที่น่าสนใจคือ เขตเศรษฐกิจที่เป็นตลาดเกิดใหม่ (Emerging markets) เช่น จีน อินเดีย บราซิล

อินโดนีเซีย และตุรกี มีการพัฒนาศักยภาพในด้านนวัตกรรม (Innovation) Digitalization และความหลากหลายในการลงทุน (Diversification) อย่างมาก จนเกือบจะเทียบเท่ากับเขตเศรษฐกิจที่พัฒนาแล้ว ส่งผลให้มีการเติบโตและพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในทศวรรษที่ผ่านมา และเป็นผู้เล่นสำคัญในด้านการค้า (Trade) การลงทุน (Investment) นวัตกรรม (Innovation) และภูมิรัฐศาสตร์ (Geopolitics) ซึ่งเขตเศรษฐกิจเหล่านี้ ยังคงมีโอกาสนใหม่ (New opportunities) และตลาด สำหรับธุรกิจและผู้บริโภคอยู่ รวมถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอนใหม่ ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ด้วย

สำหรับประเทศไทยแม้จะเป็นที่น่ายินดีว่าอันดับในปี 2567 ดีขึ้นกว่าปีก่อนถึง 5 อันดับโดยกลับมาอยู่ที่อันดับ 25 ที่เป็นอันดับดีที่สุดที่ไทยเคยขึ้นถึง ซึ่งนับเป็นข้อท้าทายว่าไทยจะสามารถรักษาแรงขับเคลื่อนเพื่อก้าวข้ามขีดสูงสุดในขณะนี้ได้อย่างไร ซึ่งเมื่อพิจารณาจากประเด็นที่ยังเป็นจุดอ่อนของไทยคือด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรมนุษย์คือ การศึกษา และสุขภาพและสิ่งแวดล้อมที่ไทยยังอยู่ในอันดับต่ำ รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยพื้นฐานที่จะสนับสนุนขีดความสามารถในด้านอื่น ๆ ของประเทศ อันจะส่งผลให้ประเทศไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมที่ดีขึ้น ดังนั้น จึงเป็นประเด็นที่ทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาครัฐในฐานะผู้กำหนดและดำเนินนโยบาย จะต้องนำประเด็นดังกล่าวมาพิจารณาเป็นวาระเร่งด่วนในการขับเคลื่อนโดยมีเป้าหมายและแผนการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งเน้นการสร้างศักยภาพให้คนและองค์กรในทุกกระดับมีความสามารถในการคาดการณ์และปรับตัว และมีความสามารถในการนำเทคโนโลยีโดยเฉพาะดิจิทัลและ AI มาใช้เพื่อเพิ่มผลิตภาพในทุกภาคส่วน